

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 2) ศึกษาความคงทนของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสาร 3) ศึกษาผลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อการใช้กลวิธีในการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสาร 4) ศึกษาความคงทนของการใช้กลวิธีในการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสาร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนธนบุรีวรเทพีพลารักษ์ สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ซึ่งได้มาจากการสุ่มนักเรียน 2 ห้องเรียนจากห้องเรียนทั้งหมด 10 ห้องเรียนของโรงเรียนดังกล่าว ที่มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากนั้นจึงทำการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้งสองห้องเรียนดังกล่าว และจัดเรียงลำดับคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้ง 2 ห้องเรียนจากสูงไปต่ำ และเลือกนักเรียนมาห้องเรียนละ 20 คน ที่มีคะแนนสอบใกล้เคียงกันมาจำนวน 20 คู่ และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตด้วยค่าที (t-test) พบว่า คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน 20 คน ในแต่ละห้องเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงกำหนดให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน เป็นตัวอย่างประชากร และสุ่มให้กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสาร และอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3 ชุด คือ 1) แผนการสอน 2) แบบสอบและแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ 3) แบบสังเกตการใช้กลวิธีในการสื่อสาร ซึ่งมีรายละเอียดของเครื่องมือแต่ละชุด ดังนี้

1. แผนการสอน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแผนการสอนตามหน้าที่ทางภาษาและเนื้อหาที่

กำหนดไว้ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 9 (อ 015) จำนวน 24 แผนเพื่อใช้ในการสอนกลุ่มละ 12 แผนใช้เวลาสอนแผนละ 2 คาบ แผนการสอนทั้ง 24 แผนได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของกิจกรรมจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน

2. แบบสอบและแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยสร้างแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเป็นข้อสอบคู่ขนาน 2 ฉบับ แต่ละฉบับประกอบด้วยข้อสอบ 3 ชุดได้แก่ แบบสอบสัมภาษณ์ แบบสอบบรรยายภาพ และแบบสอบเล่าเรื่องจากภาพชุด และแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกณฑ์การประเมินของ Israeli Exam แบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความถูกต้องของภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน มีค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้วิจัยและผู้ทรงคุณวุฒิเท่ากับ 0.94 และมีค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเท่ากับ 0.97

3. แบบสังเกตการใช้กลวิธีในการสื่อสาร ผู้วิจัยสร้างแบบสังเกตการใช้กลวิธีในการสื่อสาร เพื่อใช้ในการบันทึกความถี่ของกลวิธีในการสื่อสาร แบบสังเกตการใช้กลวิธีในการสื่อสารนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความถูกต้องเหมาะสมของข้อความที่ใช้จากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน และมีค่าความสอดคล้องของการสังเกตการใช้กลวิธีในการสื่อสารระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเท่ากับ 0.91

ก่อนการดำเนินการสอน ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยประเมินความถี่ของการใช้กลวิธีในการสื่อสารของกลุ่มทดลองด้วยแบบสังเกตการใช้กลวิธีในการสื่อสาร จากนั้นจึงดำเนินการสอนตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่มด้วยตนเองโดยใช้แผนการสอนที่สร้างขึ้น ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 2 แผน ๆ ละ 2 คาบ เป็นเวลาทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ หลังสิ้นสุดการทดลองทั้ง 12 แผนแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษฉบับที่ 1 และเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการบันทึกเสียงพูดของนักเรียน จากนั้นผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการตรวจให้คะแนนด้วยแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และประเมินความถี่ของการใช้กลวิธีในการสื่อสารของกลุ่มทดลองด้วยแบบสังเกตการใช้กลวิธีในการสื่อสาร และหลังการทดลอง 3 สัปดาห์ ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มทดลอง โดยใช้แบบสอบความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อ

สารฉบับที่ 2 และดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการบันทึกเสียงพูดของนักเรียน จากนั้นผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการตรวจให้คะแนนด้วยแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และประเมินความถี่ของการใช้กลวิธีในการสื่อสารด้วยแบบสังเกตการใช้กลวิธีในการสื่อสาร จากนั้นผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยการนำคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มซึ่งได้มาจากการทดสอบหลังการทดลองทันทีมาคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตโดยใช้ค่าที (t-test) 2) ศึกษาความคงทนของความสามารถในการพูดโดยการนำคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งได้มาจากการทดสอบหลังการทดลอง 3 สัปดาห์มาคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตระหว่างคะแนนความสามารถในการพูดหลังการทดลองทันทีและหลังการทดลอง 3 สัปดาห์ โดยใช้ค่าที (t-test) 3) เปรียบเทียบการใช้กลวิธีในการสื่อสารของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนการทดลอง และหลังการทดลองทันที โดยการคำนวณค่าร้อยละ และเปรียบเทียบค่าร้อยละโดยการบรรยาย และ 4) ศึกษาความคงทนของการใช้กลวิธีในการสื่อสารโดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้กลวิธีในการสื่อสารระหว่างหลังการทดลองทันที และหลังการทดลอง 3 สัปดาห์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยการคำนวณค่าร้อยละ และเปรียบเทียบค่าร้อยละโดยการบรรยาย

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารไม่มีความคงทนของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นตัวอย่างประชากรที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีการใช้กลวิธีในการสื่อสารโดยรวมหลังการทดลองทันทีมากกว่าก่อนการทดลอง
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นตัวอย่างประชากรที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารไม่มีความคงทนของการใช้กลวิธีในการสื่อสาร

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อาเหมด มาโฮมด อาลิเว (Ahmed Mahmoud Aliweh, 1989: iv-v) ที่ทำการศึกษาผลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเมื่อทำการทดสอบหลังการสอนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสาร และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นริศรา ดานวงศ์ (2536: 68-70) ที่ศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันซึ่งจัดเป็นกลวิธีในการสื่อสารประเภทหนึ่ง และจากการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษฟัง-พูด เมื่อทำการทดสอบหลังการสอนของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนเทคนิคการสื่อความหมายให้เข้าใจตรงกันโดยตรง สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเทคนิคการสื่อความหมายที่ตรงกันโดยอ้อม ทั้งนี้การที่กลุ่มทดลองมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองทันทีสูงกว่ากลุ่มควบคุมนั้น อาจเป็นเพราะกลุ่มทดลองมีการใช้กลวิธีในการสื่อสารที่มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เชน ซี ชิง (Chen Si- Qing, 1990: 154-188) ที่พบว่า ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารจะเพิ่มมากขึ้น เมื่อผู้เรียนได้รับการพัฒนาความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสารและตรงกับผลการวิจัยของ นาดยา วงศ์รักมิตร (2529: 59) ที่พบว่า ความรู้ด้านกลวิธีในการสื่อสารมีอิทธิพลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงสุด

นอกจากนี้การที่กลุ่มทดลองมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองทันทีสูงกว่ากลุ่มควบคุมนั้นอาจเป็นเพราะการสอนกลวิธีในการสื่อสารช่วยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือสถานการณ์ที่ผู้เรียนไม่เคยพบมาก่อน (John Nisbet and Janet Shucksmith, 1986) ซึ่งจากการสังเกตในงานวิจัยครั้งนี้ พบว่าเมื่อนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารไม่เข้าใจในคำศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์ในคำถามของผู้สัมภาษณ์ นักเรียนจะใช้กลวิธีในการพูดขอความช่วยเหลือเพื่อขอคำอธิบายเพิ่มเติม ทำให้ผู้สัมภาษณ์ต้องให้ความกระจ่างในปัญหาของนักเรียนดังกล่าว และนักเรียนสามารถตอบข้อสัมภาษณ์ได้ ในขณะที่นักเรียนในกลุ่มควบคุมจะใช้วิธีการนิ่งเฉย หรือตอบคำถามด้วยคำว่า

“No.” อันเป็นการแสดงถึงการหลีกเลี่ยงการสื่อสารและทำให้ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารต่ำ กลวิธีในการสื่อสารจึงเป็นการลดช่องว่างในการสนทนาและทำให้ไม่สูญเสียโอกาสในการพูดหรือแสดงความคิดเห็น (Gerard M. Willems, 1987: 351- 364) นอกจากนี้ในงานประเภทการบรรยายภาพเพื่อหาความแตกต่างของภาพ โดยระหว่างการมีปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารจะพยายามใช้กลวิธีในการสื่อสารประเภทต่าง ๆ เช่น การใช้คำใกล้เคียง การบรรยายความ เพื่อใช้ในการสื่อความหมายแทนคำศัพท์ที่นักเรียนไม่ทราบถึงแม้ว่าการพูดสื่อความหมายนั้นจะไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษาไปบ้าง แต่ก็สามารถสื่อความหมายได้ ในขณะที่กลุ่มควบคุมจะหลีกเลี่ยงไม่พูดถึงประเด็นที่จะเกิดปัญหา จึงไม่สามารถสื่อความหมายได้ และเป็นเหตุให้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในกลุ่มควบคุมต่ำกว่ากลุ่มทดลอง

2. จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารไม่มีความคงทนของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเห็นได้จากคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในกลุ่มดังกล่าวระหว่างการทดสอบหลังการทดลองทันทีและหลังการทดลอง 3 สัปดาห์ มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้นไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดับบลิวพี ดิคสัน (W.P. Dickson, 1983: 35) ที่ศึกษาผลของสอนกลวิธีทางด้านความคิดความเข้าใจ (Cognitive Strategies) ที่มีต่อความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร และพบว่าไม่มีความคงทนของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร การที่ผู้เรียนไม่มีความคงทนของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร อาจเป็นเพราะจากสภาพของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยโดยทั่วไปนั้น มักจะให้ความสำคัญกับการฝึกฝนในทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง มากกว่าการพูด (อัจฉรา วงศ์โสธร, 1996: 97) ดังนั้นการที่จะดำรงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ยาวนาน อาจจำเป็นต้องใช้การฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและใช้เวลานานมากกว่านี้ เพราะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นกระบวนการในการใช้ภาษาที่มีความซับซ้อนและหลากหลาย (John M. Murphy, 1991: 51)

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นตัวอย่างประชากรที่ได้รับ การสอนกลวิธีในการสื่อสารมีการใช้กลวิธีในการสื่อสารโดยรวมหลังการทดลองทันทีมากกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซอลทาน ดอร์นยี (Zoltan Dornyei, 1995: 55-

85) ที่ทำการศึกษามูลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อการใช้กลวิธีในการสื่อสารในการพูดภาษาอังกฤษ และพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกกลวิธีในการสื่อสารสามารถใช้กลวิธีในการสื่อสารในการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ นอกจากนี้จากผลการวิจัยของ อาลิเว อาเหมด มาโหมด (Aliweh Ahmed Mahmoud ,1989: iv- v) ที่ทำการศึกษามูลของการสอนกลวิธีในการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่า ผู้เรียนในกลุ่มที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารสามารถใช้กลวิธีในการสื่อสารหลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน

เมื่อพิจารณาการใช้กลวิธีในแต่ละประเภทในผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 พบว่ากลวิธีการเพิ่มเติมคำเพื่อขอเวลาในการคิดนั้นมีอัตราการใช้ที่เพิ่มสูงขึ้นมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซอลทาน ดอร์นเย (Zoltan Dornyei, 1995: 73- 74) ที่พบว่า ผู้เรียนมีการใช้คำเพิ่มเติมเพื่อขอเวลาในการคิดหลังการฝึกอบรมการใช้กลวิธีในการสื่อสารในปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างมากเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการอบรมอย่างเห็นได้ชัดจึงสรุปได้ว่ากลวิธีเพิ่มเติมคำเพื่อขอเวลาในการคิดเป็นกลวิธีที่ง่ายต่อการฝึกให้กับผู้เรียน และได้รับความสำเร็จในการฝึกมากที่สุด การที่นักเรียนมีการใช้กลวิธีประเภทนี้ในอัตราที่สูงในงานวิจัยนี้ อาจเป็นเพราะกลวิธีดังกล่าวไม่ต้องใช้โครงสร้างซับซ้อน และมีรูปแบบของโครงสร้างให้นักเรียนเลือกใช้ได้มาก เช่น Well, Er, You know เป็นต้น ดังนั้นเมื่อนักเรียนจำโครงสร้างหนึ่งไม่ได้ นักเรียนก็สามารถใช้โครงสร้างอื่นแทน อีกทั้งสามารถเลือกใช้โครงสร้างที่ง่ายต่อการจดจำ นอกจากนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนรู้สึกว่าเป็นกลวิธีเดียวที่ช่วยให้ตนเองได้พูดบ้างในขณะที่ตนเองกำลังเกิดปัญหาในการสื่อสารที่เป็นเหตุมาจากเวลาในการคิดที่จำกัด

นอกจากนี้ยังพบว่า การขอความช่วยเหลือมีอัตราการใช้ที่เพิ่มขึ้นสูงเช่นกัน อาจเป็นเพราะ กลวิธีการขอความช่วยเหลือมีลักษณะโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการพูดที่ไม่ซับซ้อนและสามารถจดจำได้ง่าย อีกทั้งนักเรียนอาจมีความรู้สึกว่าเป็นกลวิธีเดียวที่สามารถได้รับข้อมูลป้อนกลับจากผู้ฟังในทันที โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแบบสอบฉบับที่เป็นการสัมภาษณ์ในงานวิจัยนี้ นักเรียนจะต้องตอบคำถามสัมภาษณ์จากครู ฉะนั้นจึงพบว่าในงานประเภทนี้นักเรียนจะใช้กลวิธีการขอความช่วยเหลือบ่อยมาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะ นักเรียนตระหนักดีว่าผู้ที่ตนเองกำลังสนทนาอยู่นั้นมีระดับความสามารถทางภาษาสูงกว่าตนเองและสามารถให้ความช่วยเหลือตนเองได้ และเมื่อใช้กลวิธีนี้ก็พบว่าสามารถแก้ปัญหาได้จริง และได้รับการช่วยเหลือได้ตรงประเด็น นักเรียนจึงเลือกใช้กลวิธีนี้ทุกครั้งเมื่อพบกับปัญหาทางด้านคำศัพท์ อย่างไรก็ตามจากงานวิจัยที่พบว่า กลวิธีใน

การสื่อสารประเภทการพูดอ้อมค้อมแบบการบรรยายและการให้ตัวอย่าง มีอัตราการใช้เพิ่มต่ำสุด อาจเป็นเพราะกลวิธีการพูดอ้อมค้อมแบบการบรรยายและการให้ตัวอย่างจำเป็นต้องใช้โครงสร้าง ภาษาหรือความรู้ทางด้านภาษาที่สอมากกว่ากลวิธีประเภทอื่น และโครงสร้างภาษาที่ผู้พูดใช้ใน กลวิธีประเภทนี้นั้นเป็นโครงสร้างที่ซับซ้อน และเป็นโครงสร้างระดับประโยค ไม่ใช่เป็นคำ ๆ เดียว

4. จากการศึกษาที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นตัวอย่างประชากร ที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารไม่มีความคงทนของการใช้กลวิธีในการสื่อสาร ซึ่งจะเห็นได้จาก การใช้กลวิธีในการสื่อสารโดยรวมหลังการทดลอง 3 สัปดาห์ต่ำกว่าหลังการทดลอง แต่เป็นการต่ำกว่าเพียงเล็กน้อย การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะ ผู้วิจัยได้ใช้เวลาในการฝึกให้กับผู้เรียน ในระยะเวลาที่สั้น อีกทั้งการสอนกลวิธีในการสื่อสารยังเป็นเรื่องใหม่ นักเรียนไม่เคยได้รับการฝึก เช่นนี้มาก่อนจึงอาจจำเป็นต้องใช้เวลาในการฝึกฝนนานกว่านี้ และเมื่อพิจารณารายละเอียดในแต่ละกลวิธีในผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 พบว่า นักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรมีความคงทนของการใช้กลวิธีในการสื่อสารประเภทการพูดอ้อมค้อมแบบการบรรยาย การพูดอ้อมค้อมแบบการให้ตัวอย่าง การขอความช่วยเหลือ และไม่มีความคงทนของการใช้กลวิธีในการสื่อสารประเภทการใช้คำใกล้เคียง การสร้างคำใหม่ การเพิ่มเติมคำเพื่อขอเวลาในการคิด ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ให้นักเรียนทำทั้ง 2 ฉบับนั้น ถึงแม้ว่าจะเป็นแบบสอบคู่ขนานกัน แต่ก็มี ความแตกต่างกันทางด้านเนื้อหา คำศัพท์ และรูปภาพ จึงอาจเป็นสาเหตุให้การใช้กลวิธีในการสื่อสารของนักเรียนในแบบสอบทั้ง 2 ฉบับแตกต่างกันออกไป และจากงานวิจัยที่พบว่า กลวิธีการขอความช่วยเหลือเป็นกลวิธีเดียวที่นักเรียนใช้หลังการทดลอง 3 สัปดาห์มากกว่าหลังการทดลองทันทีอย่างเด่นชัด ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียน อาจได้รับการเรียนรู้จากประสบการณ์ในการทำแบบสอบหลังการทดลองทันทีว่า การใช้กลวิธีดังกล่าวช่วยในการแก้ปัญหาได้ตรงจุด และช่วยให้บรรลุเป้าหมายในการสื่อสารได้จริง ฉะนั้นในการทดสอบหลังการทดลอง 3 สัปดาห์นักเรียนจึงเลือกที่จะใช้กลวิธีดังกล่าวเมื่อเกิดปัญหาในการสื่อสารมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนกลวิธีในการสื่อสารมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ และกลุ่มทดลองที่ได้รับการ

สอนกลวิธีในการสื่อสารมีการใช้กลวิธีในการสื่อสารหลังการทดลองทันทีมากกว่าก่อนการทดลอง ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

1.1 ควรร่วมมือส่งเสริมให้มีการจัดอบรมเกี่ยวกับกลวิธีในการสื่อสาร เพื่อให้ครูได้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับกลวิธีในการสื่อสาร อีกทั้งส่งเสริมให้ครูได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา อันเป็นการส่งเสริมให้ครูได้ใช้ภาษาและปรับปรุงความสามารถทางด้านนี้ และส่งผลต่อความสามารถทางด้านกลวิธีในการสื่อสารของครูผู้สอนเอง

1.2 ควรสนับสนุนให้มีการจัดอบรมเกี่ยวกับวิธีการสอนกลวิธีในการสื่อสาร ซึ่งจะช่วยให้ครูผู้สอนมีเทคนิคการสอนอันเป็นการเพิ่มระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน และเป็นเครื่องมือให้ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาที่สองด้วยตนเอง

1.3 ควรร่วมมือกันสนับสนุนและส่งเสริมให้ครูได้มีการจัดการเรียนการสอนเรื่องกลวิธีในการสื่อสารเพื่อส่งเสริมผู้เรียนให้มีความสามารถในการพูด และกลวิธีในการสื่อสารให้มากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

2.1 ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษควรนำกลวิธีในการสื่อสารไปใช้ในการสอนทักษะการพูดในชั้นเรียน โดยมีการนำเสนอและสอดแทรกไปกับกิจกรรมการสอนทักษะการพูดในทุกคาบเรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักและคุ้นเคยกับกลวิธีในการสื่อสาร อีกทั้งให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนจนสามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมเสริมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษากับเพื่อน ครู และเจ้าของภาษาที่มีระดับความสามารถภาษาที่มากกว่าผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ใช้ความพยายามและใช้กลวิธีในการสื่อสาร อีกทั้งควรสอนโดยการใช้สื่อการเรียนการสอนที่เป็นของจริง อาทิเช่น วีดีโอ ที่แสดงให้เห็นถึงปัญหาในการสื่อสารและการใช้กลวิธีในการสื่อสารเพื่อแก้ปัญหาเหล่านั้น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกและพบเห็นสภาพจริงของการสื่อสาร อันเป็นการพัฒนาความสามารถทางด้านกลวิธีในการสื่อสาร และสามารถถ่ายโอนไปใช้ในสถานการณ์จริงได้

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

3.1 ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการสอนกลวิธีในการพูดเพื่อการสื่อสารที่มีต่อ

ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารกับตัวอย่างประชากรอื่น เช่น ผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เป็นต้น

3.2 ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการสอนกลวิธีในการพูดเพื่อการสื่อสารที่มีต่อความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยการสอนกลวิธีในการสื่อสารประเภทอื่น ๆ เช่น กลวิธี การหลีกเลี่ยง กลวิธีการใช้คำเหมือน การใช้โครงสร้างใหม่ เป็นต้น

3.3 ควรทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสารของผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน